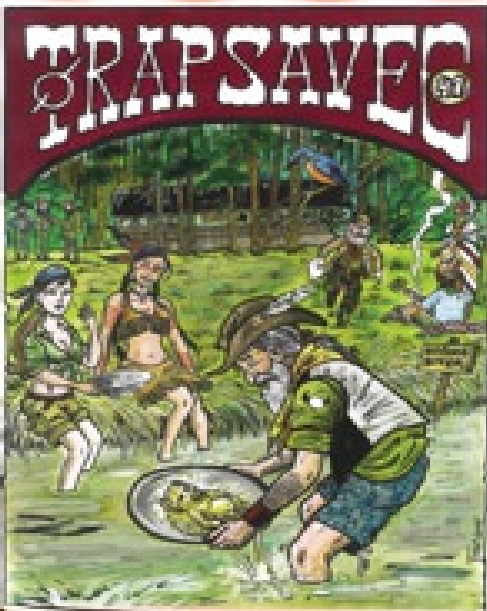

2015

Za vším hledej qětinu

Filip Jalal – Brouk

2. místo Próza do 23 let

Duris non frangor – tvrdý osud mě nezlomí,

latinské přísloví

Ležím na zádech, mám zavřené oči a asi i vyražený dech. Rukou sem si nahmatal tep – no to sem dobrej trouba, když se můžu hejbat, tak mi asi nebude tlouct srdce. Sakra, to byla šlupka, úplně mi to vyrazilo myšlenku z hlavy... na co sem to myslel naposledy? Jo, už vim, poslední myšlenka byla, že ten skalní stupeň není tak vysokej, jak se dělá. Ale byl – a těsně po tom, co sem na něj seskočil, moje nohy a hned poté i zbytek těla dosedl tvrdě na zem. A sklouzl dál, a já padal, kutálel se, tloukl hlavou do stromků a kamenů, které se míhaly kolem mě snad rychlostí světla. Nevim, jak dlouho sem padal z té skály, ale vim, že za tu kytku, co rostla na prvním stupni, to rozhodně nestálo – ale říkejte to mladýmu bláznovi.

Vždycky sem frajersky říkal, že člověk má umřít mladej, aby z něj byla hezká mrtvola, ale nějak sem to nevychytal – sem sice mladej(relativně), ale po tom pádu ze skály určitě nejsem hezkej (teda, ne že bych před tím pádem byl...). Počkat, já se tady vlastně nechystám umřít! První krok je zjistit rozsah škod. Obličej mám celý od krve, předpokládám, že vlastní, musím vypadat jako hlavička ze hry DOOM, když hráč hodně umírá, ale hlavou hýbat můžu. Jedeme dál – levá klíční kost je zlomená, vim jaký to je, už jednou zlomená byla, takže levá ruka je zcela nepoužitelná. Žebra sou buď naražený, nebo polámaný, to nevim, ale bolí to jako čert. Páteř je asi v pořádku, protože zadkem hejbat můžu. Ha ha ha, moc vtipný troubo. Za pomoci pravé ruky se pokouším vztyčit. Je to strašně namáhavé, ale daří se –

zatraceně, pravá noha je zlámaná, ta kost musí bejt na hadry, když se kopu špičkou boty zezadu do kolene. Ještě že mám maskáče, jinak bych si umazal kalhoty.... Nojo, člověk má v takovýhle situaci zvláštní myšlenky.

„Kdyby kámen spadl na džbán, bylo by to neštěstí pro džbán. Kdyby džbán spadl na kámen, bylo by to neštěstí pro džbán. Vždycky je to neštěstí pro džbán.“ (Talmud). Připadám si jak ten džbán, přesněji řečeno jako ten druhý džbán, ten co spadl na kámen. No nic, kde to jsme? Novohradské hory. Paráda, a přesněji? Nějaký údolí, na místní poměry nezvykle ostře zařezaný. Za mnou je skála... zatraceně, to je vejška, jestli ještě pořád žiju, tak musím bejt superman. Zkontroloval sem si oblečení, a ani jedna vrstva není supermanovskej trikot. Smůla.

Je čas se dostat zpět na cestu a zkusit si najít pomoc. Usárna s kytarou i somračkou je nahoře na skále, u cesty, možná se někdo bude zajímat, jestli majitel nespadol dolů... co si to namlouvám. Lidi nepomůžou ani staršímu člověku, co leží na chodníku u jejich nohou, proč by hledali smradlavýho vandráka pod skálou? Jestli mi někdo vezme kytaru, tak vstanu, doběhnu ho, a uvidí, zač je toho DOOM!

Otočení na břicho bolí. Všechno bolí, dýchání, myšlení, i kontrola kapes jestli tam není něco k snědku (jo, mám hlad, no a?). Super, v náprsní kapse bundy mám schovanej kousek klobásy. Výbornej zvyk, a prej že sem prase, taková dobrota mi pomůže dostat se nahoru. Šup s ní do chleběrny.

Pravá ruka se natahuje, chytá smrkového kořene, a za pomoci levé nohy se posouvám asi o dvacet centimetrů. Musím si odpočinout. Vzpomněl sem si na poučku Beara Gryllse, že je nutné vždycky dobře promyslet vynaloženou energii a zisk z činnosti – vynaložil sem spoustu energie, abych se posunul o pár centimetrů. Takže to mám jako vzdát? Tak to ani omylem, grilovanej

medvěde!

Dalších dvacet centimetrů. A dalších, pomalu ale jistě se blížím ke svahu, po němž by se snad dalo vyšplhat a vyplazit se nahoru na cestu. Motá se mi hlava. Slyším hlasy! Ne, to jenom ptáci zjistili, že je krásně a zpívají si. Taky bych si zpíval, mít na to energii.

Nojo, je nádherně. Ani sem si to nestihl uvědomit. Jarní vítr, slabý, mírný a teplý, hladí domláčené tělo padlého trampa. Slunce svítí, v odpoledním vzduchu visí příslib nádherných chvil nadcházejících. Odpočívám, možná na chvíli zavírám oči, v tuhle chvíli je mi i přes mnohočetná zranění nádherně. „A na krátký čas jsem se téměř ukolébal do přesvědčení, že současnost může trvat věčně a že minulost lze vymazat a budoucnosti se lze vyhnout.“ (Sven Hassel)

Probouzí mne bodavě tupá bolest v pravé noze. Adrenalin z těla vyprchává, nervy se hlásí o slovo. Jak dlouho jsem snil? Minutu, vteřinu, hodinu, nebo snad den? Je čas vyrazit, než to bude ještě horší. Podklad pod mým tělem se mění, už se plazím hodně po kamenech. Stoupám, můžu být tak v polovině svahu. Fyzicky se dotýkám dna, ale zatím ještě celkem čerstvá mysl mě žene dál. Pravá ruka je rozedřená do krve, levá noha dostává křeče, plíce nestíhají a naražená žebra jim připomínají svojí přítomnost stále silněji. Je mi špatně. Mám žízeň, jazyk v puse šelestí. Ohlédnutí stojí mnoho sil, a krvavá rýha vydřená v lesní půdě a otisklá na kamení mi síly taky nepřidává. Duris non frangor, opakuju si dokola v duchu staré přísloví, že tvrdý osud mě nezlomí a jen silou vůle se posouvám po centimetrech dál.

Poslední metry urážím jako v mrákotách. Píďalkovitý pohyb, ostrý kámen proniká již posté oblečením a zaráží se snad až do pánevní kosti. Duris non frangor . Dál, jenom dál. Nesmím to vzdát, teď už ne. Stíny se prodlužují.

Pokud se nepřehoupnu přes ten horizont do setmění, strávím tu noc a nikdo mě nenajde, to by mohl být úplný konec. Duris non frangor . Dochází mi humor, smrt je blízko, cítím jí. Nemůžu umřít, musím dodělat tu seminárku na čtvrtou křížovou výpravu. Ha, tak to ještě není tak zlý. Už se plazím se zavřenýma očima, dívat se je tak namáhavé. Duris non frangor. Směr odhaduji. To co cítím pod pravou rukou je asphalt cesty? S nadějí otevírám oči a používám na to veškeré zbylé síly. Ano! Jsem na cestě! S tímto vědomím jsem upadl do bezvědomého spánku.

„Proboha, pane, jste v pořádku?“ slyším u svojí hlavy vzrušený ženský hlas.

„A vypadám na to?“ splynulo mi mimoděk ze rtů, napůl překvapeně a napůl možná trošku podrážděně.

„Žije. Musíme zavolat sanitku. Sakra člověče, co ste dělal? Vypadáte jako byste se pral s Muhamadem Alim, bez pravidel a rozhodčího.“ pravil mužský hlas, o poznání klidnější než ten ženský, ale zase ne úplně klidný. Neodpovím, jenom bych plýtvat síly, nepochopili by to. Otevírám oči. Jde to těžko, krev na obličejí částečně zaschla, částečně se pokryla prachem a hlínou z namáhavé cesty do svahu. Může být těsně po západu slunce, světla je zatím dost, modrá obloha s korunami stromů mě vítá mezi živými. Oblohu částečně zakrývají dva starostlivé obličejí, mladý pár kolem pětadvaceti až třiceti let, oba sportovně oblečení. Ženě je asi trošku špatně, odvrací oči a dělá, že něco hledá v batohu, muž vytahuje chytrý telefon a vytáčí 158 – teda vlastně ne, tentokrát 155. Brzy už mu dispečer radí co udělat, co nedělat... v myšlenkách ho opouštím. Ta květina mi nedá spát, chci jí. Že bych si pro ní ještě skočil? Hm, to asi nevyjde. Ale mohl bych poprosit toho chlapíka, aby mi pro ní hupsnul... Místo toho ho raději žádám, aby mi přinesl usárnu a kytaru, jestli tam ještě někde je, a s ulehčením se se svými věcmi shledávám. Dostávám loka nějaké zteplané minerálky. Pak už si jenom pamatuju blikání majáků a vím, že mě tvrdý

osud opět nezlomil.